



Τοῦ ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου

Πορεία πρὸς «κοινό Ποτήριο»;

Βούληση γιὰ κοινό ποτήριο;

Δημοσιεύθηκε στὰ Μ.Μ.Ε. ἐδῶ καί μερικούς μῆνες ἡ βούληση καί ἡ πρόκληση τοῦ Πάπα τοῦ Βατικανοῦ κ. Βενεδίκτου πρὸς τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη μας κ. Βαρθολομαῖο νά συνεορτάσουν τὴ θρονική ἐορτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στίς 30 Νοεμβρίου 2006, τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου καί νά φτάσουν στό κοινό Ποτήριο.

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐπισκοποκεντρική ὅπως ἡ παπική, θεσμικά πλέον Παποκεντρική, ἀλλά Συνοδική, δημοκρατική. Γιαυτό καί ἔχουμε τό «δικαίωμα» ἐκ τοῦ σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Κυρίου μας, τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν λοιπῶν Ἀγίων, χωρίς φόβο καί πάθος νά ἐκφράζουμε τίς ἀπόψεις μας ὡς μέλη ἰσότημα τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ τὴν προσήκουσα ποιμαντική εὐθύνη ἐκφράζουμε τοὺς παρακάτω προβληματισμούς μας καί τίς θέσεις μας, πού ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἐκφράζουν τό μεγαλύτερο μέρος τῶν κληρικῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ἐπίσης καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματός Της..

Πῶς εἶναι δυνατόν;

Πῶς εἶναι δυνατό νά προκαλεῖται ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μας σέ μετοχὴ στό κοινό Ποτήριο, ἐφόσον τόσες πολλές διαφορές χωρίζουν τὸν Παπισμὸ ἀπὸ τὴ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας! Καθ' ἡμᾶς τό κοινό Ποτήριο ἀποτελεῖ τὴν κορυφαία κοινωνία ὅλων τῶν πιστῶν μέ τὴ μακαρία Κεφαλὴ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Κανένας ἀβάπτιστος, κανένας αἰρετικός οὔτε καί κατηγούμενος δέν μπορεῖ νά μετάσχει τοῦ Τιμίου Σώματος καί τοῦ Ἀχράντου Αἵματος τοῦ Κυρίου.

Μόνον ὅσοι βαπτίστηκαν καί πίστεψαν ἢ πίστεψαν καί βαπτίστηκαν στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δέν ἔχουν βαρεῖά ἁμαρτήματα, σωστά προετοιμασμένοι, μποροῦν μέ τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ τους πατρὸς μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης νά κοινωνοῦν.

Οἱ διαφορὲς μεταξύ Παπισμοῦ καί Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι πολλές. Ξεκινοῦν ἀπὸ τίς δογματικές, τίς ἀνθρωπολογικές καί φτάνουν μέχρι τίς κοσμολογικές, οἰκολογικές, σωτηριολογικές - ἐσχατολογικές. Ὅλες αὐτὲς μποροῦν νά συνοψισθοῦν στίς ἐξῆς:

Filioque Subordinatio

1. Ἄν ὑπῆρχε κατά τό παρελθόν καί ἂν ὑπάρχει κατά τό παρόν ἡ καλή προαίρεση, θά μπορούσε κατά τό Διάλογο μεταξύ Παπικῶν καί Ὁρθοδόξων νά μήν εἶχε ἐφευρεθεῖ τό ἀπατηλό τέχνασμα τῶν «ἐνούνητων», (δηλαδή νά προβάλλουμε μόνο ὅσα μᾶς ἐνώνηουν μέ τούς παπικούς καί ὄχι ὅσα μᾶς χωρίζουν). Θά κυριαρχοῦσε ἡ εἰλικρινής διάθεση ἐκατέρωθεν γιά ἐπιστροφή στήν ὀρθή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων πού ἐδογματίσαν βάσει τῆς Κ.Δ. καί τῆς ζωντανῆς Ἀποστολικῆς Ἁγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας. Διά τῆς μελέτης τῶν θεοφωτιστῶν Ἁγίων Πατέρων πού ἔχουν μιλήσει ἀναλυτικά καί γιά τό filioque (καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ) καί γιά τή subordinatio (τήν ἐκ τοῦ filioque ἀπορρέουσα ὑποτέλεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) καί τοῦ εἰλικρινοῦς διαλόγου μπορεῖ ὁ παπισμός νά βρεῖ τήν Ἀλήθεια, τό Χριστό καί νά ὀδηγήσει τούς πιστούς «εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν».

Δόξα τῷ Τριαδικῷ Θεῷ διότι ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ὑπῆρχαν καί ὑπάρχουν εἰσέτι Θεοφώτιστοι Πατέρες πού μποροῦν νά χειρισθοῦν διακριτικῶς δογματικά θέματα ὡς τό filioque, subordinatio, ἄκτιστη Χάρη, ἀλάθητο, πρωτεῖο κ.τ.λ. Δόξα τῷ Θεῷ καί ἀπό τῆς πλευρᾶς τοῦ Παπισμοῦ ὑπῆρχαν (π.χ. καρδινάλιος Danielou) καί ἀσφαλῶς ὑπάρχουν θεολόγοι καί κληρικοί μέ ἁγιοπατερικό ὄπλισμό πού μποροῦν νά διαλεχθοῦν πάνω σέ θέματα Χριστιανικῆς πίστεως καί ἀληθείας. Προσωπικά ἔχω γνωρίσει παπικούς κληρικούς πού ἔχουν ἐνστερνισθεῖ τήν ὀρθόδοξη δογματική διδασκαλία καί ποιμαντική. Βοηθοῦν πνευματικά τούς ἀνθρώπους καί ὀνειρεύονται τήν περιλαμπρῆ ἡμέρα πού καί ἡ παπική ἡγεσία θά ἀπαρνηθεῖ τήν πλάνη γιά νά φθάσουμε στήν πολυπόδητη ἐνότητα. Ὁ ἅγιος καί θεοφόρος γέροντας π. Πορφύριος εἶχε ἐκφράσει τήν ἐγκάρδια συμπάθειά του σέ παπικό κληρικό πού ζεῖ ὀρθοδόξως.

Εἶναι ὅμως ἐντελῶς ἀπαραίτητο ἡ νέα ἡγεσία τοῦ Παπισμοῦ νά θελήσει νά ἀνοιχθεῖ σέ εἰλικρινῆ διάλογο γιά διόρθωση τῶν δογματικῶν ἀποκλίσεων καί λαθῶν. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι θά πρέπει ὁ σύγχρονος Παπισμός νά ἀπορρίψει τό πλανερὸ δόγμα τοῦ filioque καί τήν ἀπορρέουσα ἐξ αὐτοῦ ὑποτίμηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (subordinatio). Στό κατά Ἰωάννη Εὐαγγέλιο Ἐκεῖνος, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἐξηγήσατο τά περί τῆς Παναγίας Τριάδος, ὥστε κάθε καλοπροαίρετος ἀνθρώπος καί δὴ πιστός, νά γνωρίζει τή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἀπαραίτητη γιά τή σωτηρία μας. Ἡ **Φύση** ἢ **Οὐσία** τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καί οἱ σχέσεις τους μέ τούς ἀνθρώπους περιγράφονται ἀπό τόν ἴδιο τό Θεάνθρωπο. Ὁ μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἱερός Φώτιος, ἔλεγε ὅτι ἡ παραμικρὴ διαφοροποίηση στήν ἐκφραση τοῦ δόγματος, δέν εἶναι καθόλου **παραμικρὴ**, ἀφοῦ πρόκειται γιά τή ζωή τῆς Παναγίας Τριάδος, τῶν σχέσεων τῶν Τριῶν προσώπων μεταξύ τους καί μεταξύ τῶν μυρίων ἀνθρωπίνων προσώπων.

Πρωτεῖο τοῦ Πάπα

2. Πλάνη σύμφυτη μέ τό filioque εἶναι καί τό παπικό πρωτεῖο. Ὁ ἱερός Φώτιος, ἀνδρας τεραστίας κοσμικῆς καί Θεολογικῆς μορφώσεως, θεοφώτιστος, κατάλαβε ὅτι τό παραμικρὸ λάθος περί τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποβαίνει μέγιστο. Τεράστιο λάθος πού ἀπορρέει ἀπό τήν πλάνη τοῦ filioque εἶναι τό παπικό πρωτεῖο. Οἱ παπικοί αἰσθάνθησαν τήν ἀνάγκη νά πολεμήσουν τόν ἱερό Φώτιο, ὁ ὁποῖος εἶχε ὀλοκάθαρους καί τεκμηριωμένες θεολογικά τοποθετήσεις καταδικάζοντας τό filioque. Πρῶτος ὁ πάπας Ρώμης Νικόλαος ὁ Α΄ παρουσίαζε ἕνα δῆθεν ἐκκλησιαστικὸ κείμενο «τίς ψευδοϊσιδώρειες διατάξεις» στά μέσα τῆς ἐνάτης ἐκατονταετηρίδος γιά νά κατοχυρώσει τό παπικό πρωτεῖο, ὥστε καί ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς τοῦ filioque σ' ὅλη τήν Ἐκκλησία νά ἔχει περισσότερη ἐπιτυχία. Ὁ ἱστορικός Στεφανίδης στήν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία του (σελ. 344) ὑποστηρίζει ὅτι «ὅσον περισσότερο ἡλαττοῦτο ἡ σημασία τοῦ πάπα

Ρώμης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τόσον περισσότερο ηὔξανε καί διεμορφούτο καλύτερον τό παπικόν πρωτεῖον».

Βλέποντας ὁ μέγας Φώτιος τὴν ἄκαμπτη ἐπιμονή τοῦ πάπα Νικολάου Α΄ γιὰ νὰ ἐπιβάλλει καί τό filioque καί τό πρωτεῖο του στήν Ἀνατολική Ἐκκλησία - ἐξόφθαλμες πλάνες ὅπως ἀντίθετες πρὸς τὴν Καινὴ Διαθήκη καί ὅλο τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του - προτίμησε τό Σχίσμα παρά τόν παρασυρμό στίς παπικές πλάνες. Προτίμησε τό Φῶς καί τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, μὴ ἀναμεμιγμένα μέ τό σκοτάδι καί τό ψεῦδος τῆς αἰρέσεως.

Ἀπό τότε μέχρι σήμερα ἡ παπική διπλωματία ἐξήσκησε ἀνά τούς αἰῶνες ἀπίστευτες πιέσεις γιὰ τὴν ἐπιβολή κυρίως τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Σ' ὅλες τίς σύγχρονες διαχριστιανικές ἢ διαθρησκειακές συναντήσεις, ἀλλά καί σέ πολλές ἐπίσημες εὐκαιρίες μεθοδεύει τὴν πρωτοκαθεδρία ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ἡγετῶν. Δυστυχῶς ἡ ἀνυποχώρητη ἐπιμονή τῶν παπῶν γιὰ τὴν ἐπιβολή τοῦ πρωτείου τους μετέλλαξε καί ἀλλοίωσε τό «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ» ἐπισκοπικό ἀξίωμα – διακόνημα σέ κοσμική ἐξουσία μέ τόν ἐπίγειο κρατικό ὀργανισμό τοῦ Βατικανοῦ, μέ κοσμικά συμφέροντα καί δημιουργία κοσμικῶν ἐπιχειρήσεων.

«Ἀλάθητος ὁ Πάπας»

3. Εἶναι ἴσως εὐκαιρία νὰ ἀπαρνηθεῖ ὁ ἡγέτης ποντίφικας τὴν πλάνη τοῦ δόγματος περί ἀλαθῆτου του, ἀφοῦ ὡς γνωστό κανεῖς ἐκ τῶν ἐχεφρόνων καί εἰλικρινῶν Δυτικῶν Χριστιανῶν καί μὴ, δέν πιστεύουν σ' αὐτό, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθητος. Ἄς σημειώσουμε ὅτι ἡ Β' Βατικάνεια Σύνοδος ἐπεξέτεινε ἀτεκμηρίωτα τό ἀλάθητο, πού ἰσχύει ὄχι μόνο ὅταν ἀποφαίνεται ἐπίσημα ὁ Πάπας ἀλλά καί ἀνεπίσημα. Καταλαβαίνουμε ὅτι χρειάζεται μεγάλη καί γενναϊόψυχη μετάνοια ἐκ μέρους τοῦ νέου γηραιοῦ Πάπα γιὰ κατάργηση τοῦ κυριότερου πλανεροῦ δόγματος.

Ἔτσι μπορεῖ νὰ ἐπηρεασθεῖ χαρισματικά ἢ δογματική διδασκαλία τοῦ Παπισμοῦ καί νὰ ἐξυγιανθεῖ καί περαιτέρω στή διοικητική δομὴ τῆς.

Συνέπειες ἀπὸ τὴν παραίτηση τοῦ ἀλαθῆτου

α. Ἄν παραμερισθεῖ, ἔστω καί προσωρινά ἡ πλάνη τοῦ ἀλαθῆτου, ἀσφαλῶς καί θά δοθεῖ χώρος στή Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ φωτίσει καί τόν Πρῶτο καί τούς περί αὐτόν διοικούντας νὰ ἀρχίσουν νὰ λειτουργοῦν συνοδικά, δημοκρατικά καί ὄχι αὐταρχικά καί δικτατορικά, παπικά. Θά ἀρχίσει νὰ πνέει ἄνεμος ὄντως ἐκκλησιολογικός, ὅπως στήν πρώτη Ἀποστολική Ἐκκλησία, μέ ἐλπίδες ἐπιστροφῆς στή ζωντανή Παράδοση, στή Ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτσι ἀσφαλῶς καί θά ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα, τό ἀρχαῖο Πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας νὰ γίνεῖ καί πολίτευμα τοῦ Παπισμοῦ. Ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι ἅπασα ἡ Χριστιανική Οἰκουμένη, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἔωλα μηνύματα περί δημοκρατικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ θά καταχαρεῖ, ἂν καί ὁ Παπισμός δείξει τὴν καλῶς ἐννοουμένη ἐκσυγχρονιστική νοσοτροπία καί ἐναρμονίσει τό πολίτευμά του ἐπὶ τό δημοκρατικότερο, συνοδικότερο μέχρι νὰ φθάσει (ταπεινούμενος ὁ Παπισμός) στήν ἀληθινὴ χριστιανικὴ ἐκκλησιολογία, ἀπόλυτα συμβατὴ μέ τὴν ἐπίγεια ἀπλή, δημοκρατικὴ συμπεριφορὰ καί τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου μας.

6. Μετὰ ταῦτα οἱ πιὸ διακριτικοὶ καί ἁγιοπατερικά μορφωμένοι παπικοὶ ποιμένες θά ἀρχίσουν νὰ ἀντιλαμβάνονται τὰ περί «ἀκτίστων ἐνεργειῶν» τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Κύριός μας εἶπε, ὅτι «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Οἱ ἔχοντες εἰλικρινῆ χριστιανικὴ ποιμαντικὴ συνείδηση

παπικοί, ἀσφαλῶς θά μποροῦν νά ξεχωρίζουν τά κτιστά, τά φυσικά χαρίσματα τῶν ἀνθρώπων, ἀπό τά ἄκτιστα πνευματικά δῶρα πού δίνει ἡ ἄκτιστη Χάρις τῆς Παναγίας Τριάδος, γιά νά φθάσει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό κατ' εἰκόνα πρὸς τό καθ' ὁμοίωση, δηλαδή τήν ἐν Χριστῷ θέωση.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί πλείστοι ἄλλοι «μικροί» καί «μεγάλοι» ἅγιοι Πατέρες ἔχουν τήν ἐμπειρία τῶν ἀκτίστων δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού μεταφέρουν τή δημιουργική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός μαζί μέ τό σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Ἐσταυρωμένου, Ἀναστημένου καί εἰς Οὐρανοῦς Ἀνειλημμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς μας, ἀχώριστα ἐνωμένης μαζί Του. Ἀφθονα τά χαρίσματα τῶν ἀκτίστων δωρεῶν θά διαποτίζουν τό σῶμα τῶν καλοπροαίρετων κληρικῶν καί λοιπῶν παπικῶν πιστῶν γιά νά γίνουν ζωντανά θεούμενα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Βάπτισμα Χρῖσμα

4. Γιά νά ἀρχίσουν νά πραγματοποιοῦνται τά παραπάνω ἀσφαλῶς καί θά πρέπει ὁ παπισμός νά ἐπιστρέψει στόν ἀκριβῆ τρόπο τελέσεως τοῦ ἱεροῦ καί πρώτου Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος καί Χρίσματος. Οἱ πρώτες ἀποστολικές μαρτυρίες ἀλλά καί ἡ μακρά χριστιανική Παράδοση πιστεύουν στή χαρισματική δύναμη τοῦ πραγματικοῦ, μέσα στήν κολυμβήθρα, βαπτίσματος, καί ὄχι τοῦ συμβολικοῦ διά ραντισμοῦ, ὅπως ἐκκοσμικευμένα γίνεται στόν Παπισμό καί ὡς συμβολική παράσταση καί στόν Προτεσταντισμό. Ἡ πλήρης κάλυψη τοῦ βαπτιζομένου μέσα στό ἁγιασμένο νερό τοῦ βαπτίσματος εἰκονίζει καί πραγματοποιεῖ τή συμμετοχή του στήν εἰς Ἄδου κάθοδο μετά τοῦ Χριστοῦ, ὅπου καί ξηραίνεται τό προπατορικό ἀμάρτημα καί τήν ἐπίσης λαμπρή καί ἐνδοξη συνανάστασή του μετά τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιά τή μακρά ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τό ράντισμα εἶναι μὴ βάπτισμα καί γιαυτό ὁ μὴ βαπτισθεὶς (ἔστω καί ἂν ἰσχυρίζεται ὅτι πιστεύει στό Χριστό) βρίσκεται ἐκτός σωτηρίας, ἐκτός τοῦ Σωτῆρος.

Κατὰ καιροὺς ἔγιναν κάποιες περιστασιακές «οἰκονομίες» σέ διάφορα συνέδρια ἀπό πλευρᾶς ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν γιά νά θεωρήσουν τό βάπτισμα τῶν παπικῶν ὡς ἔγκυρο καί ἰσότιμο μέ τό ὀρθόδοξο.

Κατὰ τή συνάντηση πού διοργάνωσαν οἱ παπικοί μέ τήν εὐκαιρία τῆς 40^{ης} ἐπετείου ἀπό τήν Ἐγκύκλιο γιά τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν πού προῆλθε ἀπό τήν Β' Βατικάνειο Σύνοδο, ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης διακήρυξε ὅτι «τό πρόβλημα τῆς ἀναγνώρισης τοῦ χριστιανικοῦ Βαπτίσματος ἀπ' ὅλους τούς χριστιανούς εἶναι sine qua non conditio γιά ἓναν οἰκουμενισμό πού στοχεύει στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος στήν πραγματικότητα ἐπεξέτεινε πρὸς κάθε κατεύθυνση καί πρὸς τήν πλευρά τῶν Ὀρθοδόξων τήν Πράξη τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου (1962-1965) μέ τήν ὁποία ὁ Παπισμός ἀναγνώρισε τά Μυστήρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέ τήν Πράξη αὐτή τό Βατικανό, ὅπως ἐπεσήμανε εὐστοχα ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, μετέβαλε τήν τακτική του. Ἀπό τόν «πόλεμο» καί τό «διάλογο» προχώρησε στήν «ἀναγνώριση τῶν Ὀρθοδόξων Μυστηρίων»

Ἀκολούθησε (7-12-1965), κατόπιν μυστικῶν συννενοήσεων, ἄρση τῶν ἀναθεμάτων καί ἀπό τίς δύο πλευρές. Γιά νά εἶμαστε ἀκριβεῖς «δέν συμμετεῖχε ὁλόκληρος ἡ Ὀρθοδοξία, ἀλλά μόνον τό Φανάρι» (π. Ἰ. Ρωμανίδης). Μετά τήν ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας τό Βατικανό, σέ ἐφαρμογή τῆς ἀποφάσεώς του περί ἀναγνώρισεως τῶν μυστηρίων τῶν Ὀρθοδόξων, παρακινεῖ τούς παπικούς νά μετέχουν τῶν Μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ μέ τήν ἀνοχή τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων τοῦ ἐξωτερικοῦ πολλοὶ ὀρθόδοξοι κοινωνοῦν σέ παπικούς ναούς.

Τόν Ιούνιο του 1993 στό Βalamand του Λιβάνου ἡ 7^η Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς υπέγραψε ἕνα ἐπαίσχυντο κείμενο, στό ὁποῖο μεταξύ ἄλλων διακηρύσσεται ὅτι «αὐτό πού ὁ Χριστός ἐνεπιστεύθη στήν Ἐκκλησία του - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχή στά ἴδια μυστήρια, πρό πάντων στήν μοναδική ἱερωσύνη ... ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων - δέ δύναται νά θεωρηταί ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπό τίς Ἐκκλησίες μας. Στό πλαίσιο αὐτό εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμός ἀποκλείεται». Πρόκειται γιά ἐξίσωση τῶν Ὁρθοδόξων μυστηρίων μέ τά μυστήρια τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν.

Στίς 27 Σεπτεμβρίου 2004 ἡ Εὐαγγελική Ἐκκλησία τῆς Γερμανίας (EKD) καί τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως υπέγραψαν Συμφωνία περί Βαπτίσματος στήν ὁποία τά ἑκατέρωθεν Μέρη διακηρύσσουν ὅτι «θεωροῦμε τά μέλη μας ἀμοιβαῖα ὡς βαπτισμένα καί στήν περίπτωση τῆς ἀλλαγῆς ὁμολογίας ἀπορρίπτουμε τήν τέλεση νέου Βαπτίσματος».

Τέλος στή Γενική Συνέλευση τοῦ ΠΣΕ στό Porto Alegre τό Φεβρουάριο 2006 οἱ Ὁρθόδοξοι συνυπογράφουν μέ ὅλη τήν πανσπερμία τῶν αἱρέσεων τά ἐξῆς ἀπίστευτα: «Ὅλοι ὅσοι ἔχουμε βαπτισθεῖ ἐν Χριστῷ εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τό Χριστό στό σῶμα Του. «Συνετάφημεν οὖν διά τοῦ βαπτίσματος» (Ρωμ. 6,4). Κατά τό Βάπτισμα τό Πνεῦμα ἀπονέμει τήν ἀγιότητα τοῦ Χριστοῦ στά μέλη τοῦ Χριστοῦ. Τό Βάπτισμα μέ τήν ἔνωση μέ τό Χριστό καλεῖ τίς Ἐκκλησίες νά εἶναι ἀνοιχτές καί τίμιες ἢ μία μέ τήν ἄλλη...». Ἐχουμε ἐδῶ πλήρη ἀναγνώριση τοῦ Βαπτίσματος ὅλων τῶν αἰρετικῶν καί τήν ἐνότητα καί ἀγιότητάς τους ἐν Χριστῷ.

Ἀκόμη χειρότερα στό Porto Alegre παρακινοῦνται ὅλα τά μέλη τοῦ ΠΣΕ νά δέχονται σέ κοινωνία καί ἐκεῖνες τίς παραφυάδες πού δέν τηροῦν τόν τύπο τοῦ Βαπτίσματος: «Κάποιοι δέν τηροῦν τόν τύπο τοῦ Βαπτίσματος στό νερό, ἀλλά συμερίζονται τήν ἐπιθυμία νά εἶναι πιστοί στό Χριστό»!!! Ἀπίστευτα καί ἀντίχριστα ὅλα τά τεκταινόμενα στό ΠΣΕ.

Ἡ διαρκῆς θλιβερή πρωτοπορία τοῦ Φαναρίου εἶναι φανερή καί ἀποδεδειγμένη. Ὅμως ἀσφαλῶς δέν μπορεῖ ἡ αὐθεντία του νά υπερβεῖ ἢ νά παρακάμψει τήν ἀγιοπνευματική αὐθεντία τῶν Ἱερῶν Κανόνων:

«Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἰρετικόν δεξαμένους βάπτισμα, ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γάρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (46^{ος} Ἀπ. Κανών)

«Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος τῶν κατὰ ἀλήθειαν ἔχοντα βάπτισμα, ἐάν ἄνωθεν βαπτίσῃ, ἢ τόν μεμολυσμένον παρά τῶν ἀσεβῶν ἐάν μή βαπτίσῃ, καθαιρεῖσθω, ὡς γελῶν τόν σταυρόν, καί τόν τοῦ Κυρίου θάνατον, καί μή διακρίνων ἱερέας ψευδοῖερέων» (47^{ος} Ἀπ. Κανών).

Ὅσο κι ἂν ἐπιχειρήσουν γιά πολλούς καί διάφορους λόγους νά αἰτιολογήσουν τίς «οἰκονομίες» τους, ποτέ δέ θά καταφέρουν νά μάς πείσουν ὅτι τό παπικό βάπτισμα κρατάει τήν ἀρχετυπική εἰκόνα τοῦ χαρισματικοῦ βαπτίσματος, τοῦ ἐγκύρου καί πραγματικοῦ πού εἶναι ἀνεξίτηλα χαραγμένη στή συνείδηση τῆς Καθολικῆς, δηλαδή Ὁρθοδόξου ἀνά τήν οἰκουμένη Ἐκκλησίας, ἀλλά καί στή συνείδηση τῶν πιστῶν.

Στή συνείδηση τῶν κληρικῶν καί τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ ἀποφάσεις τῶν παραπάνω συνεδρίων ἢ ἀτομικῶν ἀντορθοδόξων δηλώσεων δέν ἔχουν οὔτε βαρύτητα οὔτε ἐγκυρότητα. Εἶναι ἀποφάσεις ὀλίγων μελῶν, πού ὅσο πεπαιδευμένοι καί ὅσο ἐξουσιοδοτημένοι

κι' ἂν εἶναι, ἔρχονται σέ ὀλοφάνερη ἀντίθεση μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τίς ὁποῖες καί μόνο θεωρεῖ Ἁγιοπνευματικά ἔγκυρες ἢ κοινή συνείδηση ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν. Αὐτή εἶναι καί ἡ εἰδοποιός διαφορά μας τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τόν Παπισμό. Οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί κληρικοί καί λαϊκοί δέ δέχονται τετελεσμένες ἀποφάσεις ὀλιγομελῶν συνεδρίων πού δέ λειτουργοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὅπως οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, ἀλλά λειτουργοῦν κάτω ἀπό ἐνδοκοσμικές οἰκουμενιστικές σκοπιμότητες.

Εἶναι εὐκαιρία, ἐν ὄψει τῆς προτάσεως τοῦ Ποντίφικος γιά μετοχή στό Κοινό Ποτήριο, νά ἀναλογισθοῦμε νηφάλια τίς ἀδρόες καταστροφικές συνέπειες τῆς Ἁγιωτάτης Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ἂν παρακαμφθοῦν οἱ διαφορές, μέ κυριότερη διαφορά τήν ὑποβάθμιση καί ἀλλοτρίωση πού ἔχει ὑποστῆ τό παπικό «βάπτισμα». Εἶναι ἐπίσης εὐκαιρία καί στούς δικούς μας Ὁρθοδόξους Ταγούς νά τοποθετηθοῦν ἐκ νέου, ὀρθόδοξα, στίς μακραίωνες βαπτισματικές ἐμπειρίες προσφέροντας στούς συγχρόνους, σφυροκοπουμένους ἀπό τήν ἀθεϊστική νέα Ἐποχή ἀνθρώπους, ὀρθοδόξους, παπικούς καί ἀλλοθρήσκους τό χάρισμα, τό φῶτισμα τοῦ ἀληθινοῦ βαπτίσματος καί ὄχι τό αἰρετικό μόλυσμα μιᾶς ἀόριστης, ἀχαρῆς θρησκευτικῆς τάχα τελετῆς. Δέν εἶναι δυνατό νά κρύψουμε τή δυνατή φωτιστική ἐν Χριστῷ ἐμπειρία πού μᾶς μεταφέρουν καί μυστικά καί διά λόγου καί διά τοῦ λάμποντος προσώπου τους, οἱ πέραν τῆς νηπιακῆς ἡλικίας βαπτιζόμενοι, προερχόμενοι ἀπό ἄλλους χώρους καί εἰσοδεύοντες διά τοῦ βαπτίσματος καί Χρίσματος στήν Ἁγία Ὁρθοδοξία.

Λειτουργική ζωή

5. Ὁ κυριότερος ἄμεσος καί πρακτικός λόγος, γιά τόν ὁποῖο δέ μπορούμε νά μετάσχουμε στό κοινό Ποτήριο μέ τούς παπικούς εἶναι ἡ τεράστια διαφορά μας στή θεία Λατρεία.

Ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος τό 1962 προέβη στή «λειτουργική μεταρρύθμιση» μέ σκοπό τήν προσαρμογή τῆς λειτουργικῆς ζωῆς στά δεδομένα τοῦ «μετανεωτερικοῦ» συγχρόνου πιστοῦ. Σύμφωνα μέ ἐκτιμήσεις καρδιναλίων ὅμως ἡ λειτουργική μεταρρύθμιση ἀπέτυχε, τόσο γιατί δέν ἀνταποκρίθηκε στίς πνευματικές ἐν Χριστῷ ἀνάγκες τῶν πιστῶν, ὅσο καί γιατί δέν κατάφερε, κολοβωμένη, νά ἀγκαλιάσει τό σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ἐκτός τῶν παραπάνω ἡ χρήση τοῦ ἀζύμου ἄρτου γιά τή θεία Εὐχαριστία καί ἡ στέρηση τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς λαϊκούς ἐπιβεβαιώνουν καί τήν ἔντονη θεσμική διαφορά μας σέ θέματα θείας Λατρείας καί δὴ θείας Λειτουργίας. Ἡ παπική θεία Λειτουργία μπορεῖ περικεκομμένη νά ἐλαχιστοποιηθεῖ στό χρόνο τῶν δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, χρόνος ἀκατανόητος γιά τά ὀρθόδοξα λατρευτικά δεδομένα. Καταντᾶ χρόνος κοσμικῆς μίνι τελετῆς, κατά τή μικρή διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ λειτουργούμενος δέν προλαβαίνει νά συναχθεῖ στόν ἑαυτό του, ὁ νοῦς του νά ἐνωθεῖ μέ τήν καρδιά, νά πραγματοποιηθεῖ ἔστω καί συνοπτική διαδικασία αὐτοελέγχου καί ἐν μετanoία ἀπενoγοποίησης, κατάθεση ἀπλή ἐπειγόντων αἰτημάτων καί ταπεινή κατανοκτική προετοιμασία γιά τή μετοχή στή θεία Κοινωνία τοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Κυρίου μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης.

Φαίνεται καί ἐδῶ, στόν πιό οὐσιαστικό τομέα τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς καί Κοινωνίας μαζί Του, ὅτι ἡ ἄρνηση τῆς ἀκτίστου Χάριτος ὑπό τοῦ Παπισμοῦ καί ἡ ἐμμονή στήν κτιστή Χάρη ἐγκλωβίζει τό τόσο ζωτικό γιά τή σωτηρία μας μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας στά ἐνδοκοσμικά χρονικά ὅρια μιᾶς μικρῆς τελετῆς, ἀνεξάρτητης ἀπό τις ἱερές Ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ὁρθρου πού μυστικά μεταφέρουν καί τό λειτουργό καί τόν πιστό ἀπό τόν κτιστό κοσμικό χρόνο, στό λειτουργικό - χαρισματικό.

Ὁ Ὀρθόδοξος λαός μας διψᾷ πνευματικά γιὰ λατρευτικές εὐκαιρίες καί μᾶς παρακινεῖ νά τελοῦμε ἱερές Ἀγρυπνίες πέντε ὥρῶν ἢ καί περισσοτέρων μέ λαμπρότατη κορύφωση τῆ θείας Λειτουργίας, πρό τῆς ὁποίας προηγεῖται τό μικρό Ἀπόδειπνο μέ τούς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας, ὁ Ἑσπερινός, ἡ Λιτή καί ἡ ἱερά Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου. Στό Ἅγιον Ὄρος οἱ ἱερές Ἀγρυπνίες φτάνουν μέχρι καί τίς δεκαοκτώ ὥρες, χρόνοι ὑπερβατικοί, ἀπίστευτοι γιά τά παπικά λειτουργικά δεδομένα, χρόνοι οὐρανοῦ χαρᾶς καί μυστικῆς ἀφάτου ἀγαλλιάσεως.

Πῶς εἶναι ἐφικτό νά φτάσουμε στό κοινό Ποτήριο, ἀφοῦ εἰδικά σ' αὐτόν τόν ἁγιοπνευματικό χώρο τῆς θείας Λειτουργίας καί γενικότερα τῆς θείας Λατρείας μας ὑπάρχουν τεράστιες ἀποστάσεις;

Τά τελευταῖα χρόνια ἡ διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, μιμουμένη τή λειτουργική μεταρρύθμιση, ἔκανε κάποια πειράματα «λειτουργικῆς ἀνανέωσης». Ἐπειδή δέν ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπό τό χριστεπώνυμο πλήρωμα, μετετράπη σέ «λειτουργικὴ ἀναγέννηση» χωρὶς βέβαια οὔτε καί μέ τή δῆθεν νέα ὁρολογία τῆς νά αἰτιολογήσει τή διακονία τῆς στό σύγχρονο «μετανεωτερικό» πιστό οὔτε ἄλλως πως. Καί ἂν ἀκόμα, οἱ μεγάλοι φτάσουν στό κοινό Ποτήριο, μή γένοιτο, θά εἴμαστε παπικοί καί ὀρθόδοξοι, ἐντελῶς ἀσυγχρόνιστοι, μέ ἀκυρωμένο οὐσιαστικά τό αἶτημα τῆς ἐνότητος καί ἐνώπιον Θεοῦ καί μεταξύ μας.

Οὐνίτικη προπαγάνδα

6. Ἔχουν λεχθεῖ καί ἔχουν γραφεῖ πολλά γύρω ἀπό τήν Οὐνία. Ὄντως ἀποτελεῖ τό Δούρειο ἵππο κατά τῆς Ὀρθοδοξίας ἰδιαίτερα στίς Ἀνατολικές χώρες. Γιαυτό καί ἀντέδρασε δικαιολογημένα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί διέκοψε πρό δεκαετίας περίπου τό διάλογο μέ τούς παπικούς. Οἱ ἄνθρωποι πού δέ γνωρίζουν καλά τά ἐκκλησιαστικά πράγματα μπερδεύονται βλέποντας τό ρυθμό τῶν ναῶν τῶν οὐνιτῶν, τό ὀρθόδοξο τυπικό στή λειτουργία τους, τό σχῆμα τῶν κληρικῶν τους καί χωρὶς νά τό καταλάβουν βρίσκονται κάτω ἀπό τήν παπική κυριαρχία. Μακάρι τό φαινομενικά ὀρθόδοξο τυπικό τους καί ἡ ὀρθόδοξη Λατρεία τους, νά μπορούσε νά ἀποτελέσει τή μικρά ζύμη μέσα στό σῶμα τοῦ παπισμοῦ βοηθώντας τους σέ εἰλικρινῆ μετάνοια.

Ἀνθρωπολογία τοῦ Παπισμοῦ

7. Μετά ἀπό τίς σοβαρές διαφοροποιήσεις στό δόγμα καί στήν «Ἐκκλησιολογία» τοῦ Παπισμοῦ διαφοροποιεῖται οὐσιωδῶς τό ἦθος τῶν ἀνθρώπων. Ἀνθρωποκεντρισμός σ' ὅλα τά πεδία τῶν ἀνθρωπίνων δραστηριοτήτων, ἀπογυμνωμένος ἀπό κάθε πραγματικὴ ἀναφορά καί διαλεκτικὴ σχέση μέ τό Χριστό. Λογοκρατία, ἐμπειρισμός, αἰσθησιοκρατία, ἀτομοκρατία χαρακτηρίζουν τήν κοινωνικὴ ζωὴ τῶν δυτικῶν (τοῦ Παπισμοῦ ἢ καί τοῦ Προτε-σταντισμοῦ, πού εἶναι ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ ἰδίου νομίσματος). Ὁ οὐμανιστικός δυτικός ὀρθολογισμός ἀπομυζᾷ κάθε ἀρχετυπικὴ ἱκμάδα πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Κατασκευάζει στήν πραγματικότητα ἀθέους ἢ ἐπὶ τό νεοεποχικότερο ἀγνωστικιστές. Τό ἀπροκάλυπτο βίωμα τῶν δυτικῶν παλαιότερων οὐμανιστῶν «The God is ded», ὁ Θεός πέθανε (καί φυσικά ἐννοοῦν τόν αὐστηρό Θεό πού παρουσίασε ὁ παπισμός) ἀντικαταστάθηκε μέ τό χαῶδες βίωμα τῶν ἀγνωστικιστῶν. Ἐκούσια ἢ ἀκούσια πειθαναγκάζονται ἀπό τούς ποικίλους μηχανισμούς καταστολῆς τῆς νέας ἐποχῆς νά ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος Χριστιανικῆς πίστεως μέσα τους. Ἡ πίστη στό Θεό εἶναι ἀτομικὴ ὑπόθεση ἀπό τήν ὁποία ἀπουσιάζει ὅλος ὁ υπόλοιπος κόσμος. Ἄν ὄχι δεσμικά, πάντως στήν πραγματικότητα ἰσχύει τό τοῦ Νίτσε: «ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή μου», ἀφοῦ τό δόγμα πού εἶναι δεμένο μέ τήν ἄσκηση στήν Ὀρθοδοξία, ἀπουσιάζει. Παραποιημένο τό δόγμα, παραποιημένη ἢ καί ἀνύπαρκτη ἡ ἄσκηση, ἢ ὁποία καί ἰσχυροποιεῖ τή θέλση τοῦ ἀνθρώπου, τή χριστοποιεῖ μαζί μέ ὅλες τίς δραστηριότητές του.

Λανθασμένη Θεολογία περί τῆς Παναγίας

8. Ἀκόμα καί τό πρόσωπο τῆς Παναγίας δέν μπορεί ὁ Παπισμός νά τό δεῖ στίς ἀληθινές του διαστάσεις. Ἐφόσον εἶναι μειωμένη ἢ πίστη στήν ἄκτιστη Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, δέν μπορεί νά πιστέψει, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος πραγματικός, ὅμοιος κατά τή φύση του μέ ὅλους τούς λοιπούς ἀνθρώπους, μπορεί μέ τή θεία Χάρη νά φθάσει στήν κατά Χάρη θέωση. Σ' αὐτό τό ἀδιέξοδο εὐρισκόμενη ἢ οὐμανιστική λογική, ἐφευρίσκει τό δόγμα τῆς «ἀμείαντης σύλληψης» τῆς Θεοτόκου ἀπό τούς γονεῖς της. Ἡ «ἄσπορος ἢ ἀμείαντος σύλληψις», τό δόγμα τοῦ παπισμοῦ γιά τήν Παναγία, ὅτι οἱ γονεῖς Της χωρίς συνέυρεση τήν ἔφεραν στή ζωή, τήν ξεχωρίζει ἀπό τά δισεκατομμύρια τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, τή θεωρεῖ ξεχωριστή κατά τή φύση της. Ἐτσι ὁ «πιστός» εὐκολά ἀπενοχοποιεῖ τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἁμαρτία καί πολύ δύσκολη ἦ καί ἀδύνατη θεωρεῖ τήν κατά Χάρη Θεώση ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ἡ Παναγία ὡς ξεχωριστή πέτυχε τή θέωση, ἐπειδή εἶχε μιά ξεχωριστή προϋπόθεση.

Ἱστορική εὐκαιρία τοῦ Παπισμοῦ γιά μετάνοια

Μετά τήν παπική πρόκληση γιά μετοχή σέ κοινό Ποτήριο βρισκόμαστε, Ὁρθόδοξος κληρικός καί ὀρθόδοξος λαός σέ μεγάλη ἀπορία. Καί ρωτᾶμε καλόπιστα: Μά καλά, δέν κατάλαβε μετά ἀπό δέκα περίπου αἰώνων ἀπομάκρυνση ἀπό τή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ Παπισμός τήν εὐθύνη του ἔναντι τῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν του, πού κρατάει στήν πλάνη καί ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων πού τούς καλεῖ στήν πλάνη;

Εἶναι μιά ἐξαιρετική εὐκαιρία τοῦ Παπισμοῦ, μαζί μέ τήν πρόταση γιά μετοχή στό Κοινό Ποτήριο νά βάλει μετάνοια: Νά διορθώσει τή δογματική του διδασκαλία, τήν Ἐκκλησιολογία του, τά λάθη του καί νά ἀρχίσει μιά ἐκκλησιαστικῆς καί ὄχι κοσμικῆς νοοτροπίας διαδικασία μετάνοιας. Μαζί μέ τούς Ἐπισκόπους του ὁ Πάπας, ἄς δηλώσει Συνοδικά τή μετάνοιά του ἐνώπιον τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Ξέρετε πόσο θά χαροῦν καί θά σκιρτήσουν ἑκατομμύρια ψυχῶν γιά τή διόρθωση τῶν λαθῶν πού μπορεί ἄμεσα νά κάνει ὁ παπισμός! Μαζί θά συμπαρασύρει στήν Ἀλήθεια, στή Χαρά, στό θαῦμα, στή Μακαριότητα, στήν αἰώνια Ζωή, στό Χριστό γενιές καί γενιές ἀνθρώπων, πού εἶτε συνειδητά ἢ ἀσυνειδητά μένουν κοντά του στήν πλάνη.

Ἡ μετάνοια τοῦ Βατικάνειου ἀρχηγοῦ σέ καμιά περίπτωση δέν θά μπορεί νά ἀξιολογηθεῖ ὡς ἥττα, ἀλλά ὡς νίκη τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο πού ἐδημιούργησε καί ὡς ἀνείπωτη χαρά γιατί τό σκότος ἀπελήλαται καί ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Βασιλεία Του ἀπλώνεται ἀνά τήν Οἰκουμένη. Τίποτα δέν ἔχει νά χάσει ἄν ὀρθόδοξα, ἐκκλησιαστικά, ἀποδεχθεῖ τή βουλή τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ. Ἀντίθετα χαρά καί ἀγαλλίαση θά συντελεσθεῖ σ' ὅλους μας καί ἐπί γῆς καί ἐν οὐρανοῖς.

Ἄν ὅμως συμβεῖ γιά κάποιες ἐνδοκοσμικές ποταπές σκοπιμότητες καί οἱ δικοί μας ταγοί νά μετάσχουν στό κοινό προτεινόμενο ποτήριο Ζωῆς, παρακαλοῦμε νά γνωρίζουν ὅτι δέ θά συρδοῦμε σέ τετελεσμένες ἄνωθεν ἐνδοτικές ἀποφάσεις, ἀλλά θά παραμείνουμε σταθεροί καί ἀμετακίνητοι στά «ῥοῖα, ἃ οἱ θειότατοι Πατέρες μας θεοκινήτως καί θεοπνεύστως ἔθεντο».

Εὐελπιστοῦμε ὅτι οἱ πολλές πρεσβείες τῆς Παντανάσσης Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν θεοφόρων καί θεοφωτίστων Ἁγίων Πατέρων δέ θά ἐπιτρέψουν τή μετοχή σέ κοινό Ποτήριο γιά νά μήν ὀξυνθοῦν οἱ ἐκατέρωθεν ἐντυπώσεις, ἐκτιμήσεις, καί οἱ μέχρι τοῦδε ἀξιοπρεπεῖς διαχρονικά μέσα στήν Ἑλληνική πατρίδα μας ἀνθρώπινες σχέσεις.

Συμπεράσματα:

- Ἄν ἡ παπική διπλωματία καταφέρει πιέζοντας νά παρασύρει τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρδολομαῖο στό κοινό Ποτήριο κατά τή θρονική ἐορτή στίς 30-11-2006 , ταπεινῶς φρονοῦμε ὅτι θά συμβοῦν τά ἑξῆς:
- Ζημιὰ θά προκληθεῖ στήν ἀπανταχοῦ Ἁγία Ὁρθοδοξία, ἀφοῦ τά ἱερά δόγματά της, ἡ θεία Λατρεία της καί τά ἥθη της θά ἰσοπεδωθοῦν ἐξομοιούμενα καί ἐκκοσμιευόμενα ἀπό τήν παπική οὐμανιστική νοοτροπία καί ποιμαντική, διά τῆς διακοινωνίας.
- Ὅπου σέ ἐπιμέρους κατά τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ἔχουν ἐπιτρέψει ἄτυπα στούς παπικούς μετοχή στό κοινό Ποτήριο, ἔχουν κάνει σοβαρότατο δογματικό, ἐκκλησιολογικό, ποιμαντικό καί πνευματικό λάθος. Κληρικοί πού κατατρύχονται ἀπό σοβαρά κωλύματα πρό ἢ καί μετά τή χειροτονία, χάνουν τά ἠθικά τους, τά πνευματικά τους καί τά ἐκκλησιολογικά τους κριτήρια. Στηρίζονται μόνο σέ σαρκικά-συναισθηματικά κριτήρια, ἐκπίπτουν στό πρωτόγονο θρησκευτικό ἰδεαλισμό καί γίνονται ὀπαδοί τοῦ συγκρητισμοῦ καί τῆς πανθηρηκείας ἀφήνοντας στό σκοτάδι τούς ἀνθρώπους, στούς ὁποίους θά ἔπρεπε νά εἶχαν μορφώσει τό Χριστό καί μόνο τό Χριστό.
- Εἶναι βέβαιο ὅτι θά κλονισθεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν Ὁρθοδόξων στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, γιατί θά τό θεωρήσουν ἀνεύθυνο καί ὑπεύθυνο πολλῶν ἄλλων διασπάσεων. Μακρά καί ἄγρυπνη ὑπῆρξε ἡ διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στή διαφύλαξη τῆς πλουσιωτάτης Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, ὑπέρ τῆς ὁποίας σειρές Πατριαρχῶν ἀπαγγονίστηκαν. Τό χριστεπώνυμο πλήρωμα δέ θά τοῦ συγχωρήσει ἐκπτώσεις στήν πίστη καί ὀλιγωρία γιά τή μή διατήρηση τῆς ἐνότητας τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.
- Μετά ταῦτα, πῶς ὡς ἐν Χριστῷ τίμιο πρεσβυτέριο θά ἀσπασθοῦμε εὐλαβικά, ἀληθινά καί ἐγκάρδια τό χέρι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ὅταν πληροφορηθοῦμε ὅτι ἀθρόα παραμερίστηκαν οἱ χαίνουσες διαφορές μας καί ἀπροϋπόθετα προχώρησε στό κοινό Ποτήριο;
- Θά προτιμήσουμε ὡς ὑπεύθυνο πρεσβυτέριο νά κρατήσουμε τίς ἱεροκανονικές ἀποστάσεις ἀπό ὅσους δέν κρατήσουν τίς δέουσες ἐκκλησιολογικές ἀποστάσεις.
- Οὔτε ὅμως καί τούς παπικούς συμφέρει μιὰ τέτοια σπουδή ἄνευ θεσμικοῦ εἰλικρινοῦς διαλόγου γιά ἄρση τῶν διαφορῶν, γιατί θά αὐξηθοῦν ἀκόμα περισσότερο οἱ ἐπιφυλάξεις τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τήν Παπική ἐξουσία.
- Θά παγιωθεῖ ὁ φόβος τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἔναντι τῆς Παπικῆς ἐξουσίας καί θά ἐπιβεβαιωθοῦν οἱ κτητικές σκοπιμότητες τοῦ Βατικανοῦ ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας.
- Οἱ ἐκκλησιαστικοί ταγοί μας ἐπιδιώκουν τή συνεργασία μέ τούς παπικούς γιά νά πετύχουν, ὅπως διατείνονται, χριστιανική ἀναφορά στό Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα. Ἄν ὅμως ὁ Ὁρθόδοξος λαός μας ἐξαπατηθεῖ μέ τό ἀπροϋπόθετο Κοινό ποτήριο, πῶς θά πριμοδοτήσει τέτοιες κοινές συνεργασίες γιά τό κοινό καλό καί συμφέρον τῆς Εὐρώπης;

- Οἱ οἰκουμενιστές κληρικοί ἐκατέρωθεν θά ἐπευφημί-σουν τήν πρωτοβουλία γιά μετοχή σέ κοινό Ποτήριο. Μή μᾶς παρασύρουν. Στούς ὑπεύθυνους ποιμένες καί κατόχους ἐκκλησιαστικῆς καί θύραθεν παιδείας θά λειτουργήσουν ἀμυντικοί αὐτόματοι καί συνειδητοί ἐν Χριστῷ μηχανισμοί, πρὸς διαφύλαξη τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως τῶν ποιμνίων τους. Ὅσο γνωρίζουμε τά ἡμέτερα, πολλοί κληρικοί ἀνά τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία θά αὐξήσουν τήν ἀντιπαπική τους δραστηριότητα, γιά νά μή προχωροῦν ἀντιδεοντολογικά - ἀντιεκκλησιαστικά τά ἐκκλησιαστικά πράγματα.
- Ἀπό ἔγκυρους δημοσιογραφικούς κύκλους ἔντονα θρυλλεῖται ὅτι πιέζονται Πάπας καί Πατριάρχης στό κοινό Ποτήριο κατά τή θρονική ἑορτή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀπό τούς ρυθμιστές τῆς νέας ἀντίχριστης ἐποχῆς. Εἶναι μεγίστη εὐκαιρία νά ἀποδείξουν καί οἱ δύο ταγοί, ὅτι δέ δεσμεύονται ἀπό ὑποπτα κέντρα στίς ποιμαντικές τους δραστηριότητες. Ἰδιαίτερα οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχουμε τήν εὐδύνη νά εὐαγγελισθοῦμε ἱεραποστολικά, στούς ἐν πλάνῃ εὐρισκομένους, ὅτι ὁ Χριστός διαφεντεύει καί τήν προσωπική μας ζωή καί τήν ποιμαντική μας διακονία. Ἡ ἀνόθευτη ὀρθόδοξη ὁμολογία πίστεως στούς πεπλανημένους μπορεῖ νά ἀφυπνίσει μέσα τους τόν αὐτοέλεγχο, τήν καλοπροαίρετη ἔρευνα, τήν ἀξιόπιστη ἐνημέρωση, τήν ὀρθόδοξη μελέτη. Αὐτή ἡ ὁμολογία ὡς ὑψιστή ἐν Χριστῷ ἀληθινή ἀγάπη γιά τήν Ἀλήθεια, γιά τό Χριστό, μπορεῖ νά ἐλκύσει πρὸς τήν ὀρθή πίστη καί ζωή τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά φτάσουμε στήν κοινή Τριαδική ὁμολογία καί ἐκεῖθεν στό κοινό Ποτήριο.